

ganste sitter mod den. Der ligger i Tiden en Tendents, som vistnok i Tidens Længde vil føre os henimod en alvorligere, strengere Opfattelse af Sædelighedsforholdene i Nationen. Det er en ganske naturlig Reaktion mod en anden Tendents, der har bredet sig og hersket her i vort literære Liv, vel i de sidste 10—15 Aar. En Tendents, som det har været sørgeligt nok at være Vidne til, men især sørgeligt for den, som sætter Pris paa Ytringsfriheden her i Landet, fordi det er let nok at se, at føres hin Tendents videre ud i Livet, maa den absolut føre til en Reaktion, og en Reaktion, som kan blive voldsom nok og ubehagelig nok at overvære. Denne Reaktion vil vistnok komme, men der ligger en naturlig Forpligtelse, forekommer det mig, for Landsthinget til — da det nu engang ved Tidernes Ungunst er blevet den eneste og naturlige Bøtger for Nationens Friheder — virkelig at tage sig af Frihederne, virkelig at sørge for, at ikke en Reaktion, som i og for sig kan være naturlig nok, dog ikke, naar den engang indtræder skal finde Baaben til at gaa ud over alle Grændser, skal finde Baaben til at undertrykke den Frihed, vi have, og som vi, hvad Pressefriheden angaar, have befundet os vel ved i 37 Aar. Der er Grund for os til at være meget betænkelige ved at give Love, som af en Reaktion kan misbruges ikke alene til at støtte Sædelighedsbevidstheden i Nationen, men til at slaa ned Meget, der for en bornert, filistrøs Opfattelse maa staa som Brud paa Sædeligheden, men som for en friere Opfattelse nok kan respekteres og taales. Under disse Omstændigheder kan jeg ikke Andet end sige, at jeg ikke vil kunne give dette Lovforslag min Stemme, heller ikke under den Form, som Udvalget har givet det, medmindre der skalde blive givet meget vægtige Argumenter for, at det er nødvendigt. Disse Argumenters Fremkomst skal jeg oppebie, eller ogsaa, at der gives Udsigt til at Lovforslaget ændres meget betydeligt.

Justitsministeren (Melleman):

Dersom Forudsætningen var den, som den sidste ærede Taler gik ud fra, at man har befundet sig vel ved den bestaaende Lovgivning paa dette Omraade, saavel ved Presse-loven af 3die Januar 1851 som ved, hvad Straffeloven af 10de Februar 1866 har føiet dertil, saa vilde der selvfølgelig ikke have været nogenomhelst Grund til at lovgive paa dette Omraade. Og hvis vi vare enige om det, som den ærede sidste Taler fremhævede, at man havde befundet sig vel

ved dette, saa var det klart, at man ikke kunde gjøre noget Bedre end at forkaeste Lovslaget. Forudsætningen for Lovforslaget er det Modsatte, nemlig, at man ikke har befundet sig vel under den nuværende Tilstand, og at man har sølt, at den bestaaende Lovgivning, som den er, ikke afgav noget tilstrækkeligt Værn mod, at Landet bliver oversvømmet med utugtige Skrifter og utugtige Udbildninger til stor Fristelse for de mange Ubefæstede, navnlig Ungdommen. Det er en Kjendsgjerning, som maaste ikke er den sidste ærede Taler bekendt, og som maaste heller ikke er mange Andre bekendt, som ellers leve væsentlig i den virkelige literære Sfære, at der er en Literatur — ja man kan egentlig ikke kalde den Literatur, men hellere et Styverfængeri — som ligger under Alt, hvad der kan kaldes Literaturens Niveau, som breder sig paa det Omraade. Der er en Presse, som maaste den sidste ærede Taler aldrig har set eller er bekendt med, og som jeg er vis paa mange Mænd i den literære Verden slet ikke kjende, og som det er nødvendigt at kæmpe imod. Jeg skal blot her nævne et Blad, der kaldes „Eva“, som der fra Ministeriets Side er ført en langvarig Kamp med, og jeg skal endelig ogsaa fremhæve utugtige Udbildninger, som der ligeledes har været ført en lang Kamp imod og har været ført Sager om, og som der for Diebliffet er en Sag om af temmelig stort Omfang. Jeg vilde anbefale saavel det ærede Medlem som Andre, som i den Henseende kunde være i Tvivl, om at gjøre sig noget bekendt med denne Literatur, for de tale om, hvorvidt det er nødvendigt at skide til stærkede Foranstaltninger derimod eller ei. Det tror jeg er en nødvendig Betingelse for at have nogen Mening om den Ting og at udtale Noget om, hvorvidt man har befundet sig vel ved den hidtilværende Tingenes Tilstand. Jeg er forøvrigt ingenlunde personlig af dem, som har Øyst til at gjøre stærke Indgreb i den personlige Frihed, og naar Spørgsmaalene blibe om Sædelighedskravets Realisation gennem Statens Straffelovgivning, saa tror, jeg, at jeg snarere vil findes blandt dem, som stemme Ruggen mod at gaa for vidt i den Retning end mellem dem, som ere tilbøjelige dertil. Men det fastholder jeg, at naar man ikke en Gang vil gjøre, hvad der kan gøres indenfor den Kamme, som efter den nuværende Straffelovgivnings Principer kommer ind under Begrebet af det, som Staten ved Straf rammer, naar man ikke en Gang der vil gjøre Noget for bedre at realisere det Formaal, som en hver bestaaende Lovgivning vedfænder sig, saa kan jeg rigtignok ikke be-